

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 16.

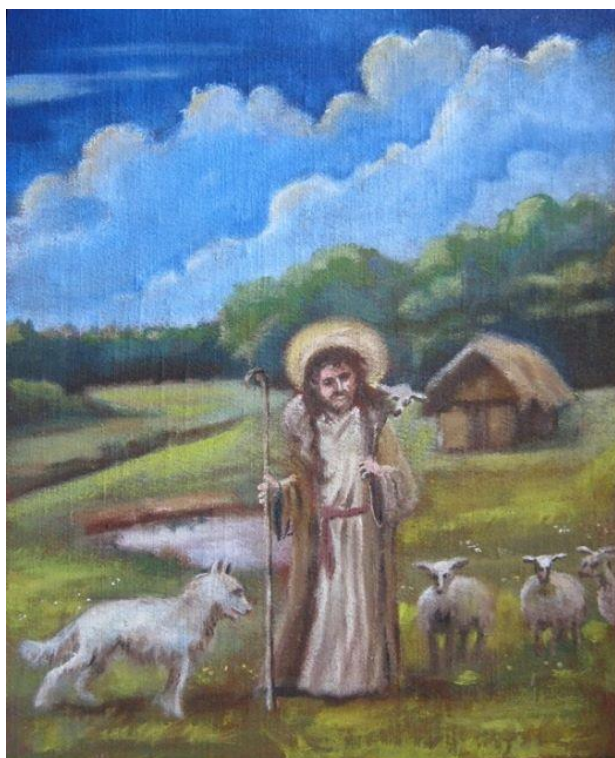
Redakční poznámka: Děkuji za všechna milá a povzbuzující slova, které míří k mé osobě ať už zde pod těmito texty nebo přicházejí na mou (někomu) notoricky známou adresu cmuchalek@centrum.cz. Vynasnažím se nezklamát očekávání do nich vkládaná, byť pro neznámého neumělce malířského i spisovatelského je to vskutku náročně zavazující. Nezbyvá mi, než se napomenout: „Dědku, nelituj se a makej!“

=====

Když jsme si to tak s partou cykloturistů šlapali na kolech krajinou v okolí Trevíru (Trier), narazil jsem zčista-jasna na pasáka ovcí. Vypadal trochu zvláštně, proto jsem mu věnoval pozornost a dokonce jsem si dovolil ho jadrnou češtinou nejapně oslovit: „Tak co, bráško, ovečky - poslouchají, poslouchají?“, což měla být otázka víceméně řečnická, na níž se odpovědi neočekávají, něco jako když se Angličan ptá „Jak se máte?“. Jenže k mému překvapení se pousmál a začal se se mnou bavit. Představil se mi jako Vendelín. No když se baví Skot starou němčinou s hluchým Čechem rukama a nohama, je to hrozná pantomima, kdo by na nás zdálky koukal, asi by byl v pokušení zavolat na nás pány v bílých pláštích vybavené kazajkami, ale nakonec jsme se přece jenom domluvili.

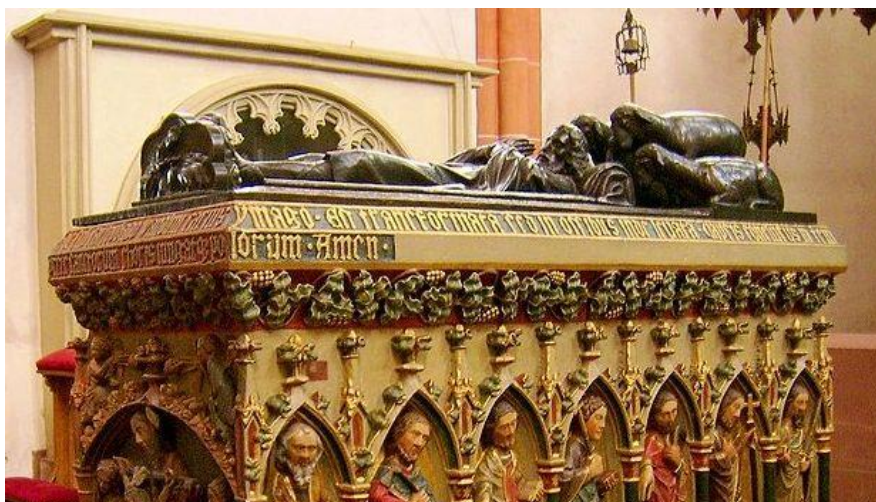
„Jojo, poslouchají. Já to tu mám takový meloušek na přežití, u nás to není jako u vás, kde každý může natáhnout rukou ke státu na nějakou sociální dávku. Tady se musí každý snažit a pracovat. Tak jsem rád, že jsem dostal alespoň tuhle nabídku. A se zvířátky je docela sranda“.

Ale protože si se zvířátky zase tak moc povídat nemohl, rozpovídal se alespoň se mnou. Mezi řečí jsem vyrozuměl, že se narodil v roce 554 a že je mu připisován skotský královský původ. Protože jeho výchova byla svěřena biskupovi, zřejmě se jednalo o některého mladšího syna bez nástupnického práva. Pod vlivem svého zbožného učitele dospěl k rozhodnutí vykonat pouť do Říma ke svatému Otci, a jako dvacetiletý tu pouť skutečně uskutečnil. Dokonce se setkal s papežem, který mu poželhal a nasměroval ho do sárských lesů. V Evropě v té době sloužilo na různých misích poměrně hodně mnichů právě ze Skotska a Irska. Tam mezi řekami Saarou a Moselou přijal za účelem obživy nabídku na pastýřství, což se mu zalíbilo, protože pastýři jsou téměř symbolickým povoláním, alegoricky připisovaným Kristu, pastýři duší, nehledě na to, že pastýři byli první, kdo kromě rodičů obklopili Ježíška hned po narození.



„Ono to pastýřství u ovcí je vůbec trochu zvláštní“, vyprávěl mi. „To není jako pást vepře, krávy nebo husy. Ty musí člověk hnát před sebou. Ale ovce jsou vedeny a následují svého pastýře. O morálku soudržnosti jim pečuje ovčácký pes, který hned napraví hlavu jehněti, které by se chtělo někde svévolně zatoulat. Mám tu takového psiho dobráka, podle staré římské tradice bílého, aby ho člověk rozeznal večer od vlka. Ale vlka už jsem tu móóc dlouho neviděl. Sice se tu před nějakým časem mihli nějakí werwolfové, ale ukázalo se, že jsou to jen zoufalci, hrající si na vlky, ale brzy se vzdali nebo je pochytili. Je mi tu vlastně dobře, pán mi nechal postavit i salaš. Mám i dost času na modlení.“

Na dlouhé povídání jsem ale já moc času neměl. Cyklistická společnost mezitím uháněla dál směrem k Rýnu a mně čekala stíhací jízda, abych se v tom kraji nakonec ještě neztratil. Takže jsme se rozloučili a já dupl do pedálů. Přátelům jsem pak namluvil, že jsem se zdržel při fotografování (to už je taková moje tak obvyklá výmluva, že mi ani nepřijde hříšné, když to není pravda, nehledě



na to, že my bezvěrci pojem hřích moc vážně nebereme). Ovšem když jsem později nahlédl do historických spisů, zjistil jsem, že svatý Vendelín to nakonec dotáhl z pastýře až na představeného kláštera v nedalekém Tholey. Tam také v roce 617 zemřel. Ovšem po smrti, praví legenda, s ním měli mniši problémy, nedokázali ho totiž pohřbit. Jakmile ho pohřbili, druhý den leželo jeho tělo vedle hrobu. Až jednoho z nich napadlo,

zkusit ho pohřbit u té jeho někdejší salaše. Tam se jim to skutečně podařilo. A u jeho hrobu tam vzniklo (jaké překvapení!) nejprve poutní místo a nakonec i vyrostlo město St. Wendel. Nachází se asi 40 km zhruba na sever od Saarbrückenu. Nad hrobem byla již ve středověku postavena bazilika a Vendelínův hrob je hned za hlavním oltářem.

Až tam někdy do těch končin pojedete, nezapomeňte ode mne pozdravovat Vendelína! Určitě vás také rád uvidí.